

1. Chci Pá-na sla-vi - ti svým srdcem ča-su

kaž - dé - ho a svý - mi ú - sty o je - ho

chvá - le vždy mlu - vi - ti. Jen v Pá - nu bu - de

mít má du - še chloubu nej - vys - ší, tu ti - ší,

jak to u - sly - ší, se bu - dou ve - se - lit.

2. Nuž věrní, zvěstujte / velebnost Páně srdečně / a jméno Páně společně / vždy se mnou zvyšujte! / Když ve svých úzkostech / jsem Pána hledal s vroucností, / on slyšel hlas můj s lítostí, / sňal pouta strachů všech.

3. Kdo v hloubi srdcí svých / před Pánem svým se sklánějí, / těm Bůh dá novou naději, / ujme se pokorných. / Jen hleďte, okuste, / jak Pán je hojný v dobrotě, / kdo věří mu, těm v životě / Bůh žehná zajisté.

4. Jak své dny naplní / ten, kdo chce kráčet v pokoji? / Se lží svá ústa nespojí, / vzdá se slov zálučných. / Před zlým se neskloní, / všem dobré dary rozdává / a v tichosti vždy zůstává / ochráncem ztrápených.

5. Svě oči upírá / Pán k srdcím všech spravedlivých / a hlasům proseb horlivých / sluch znovu otvírá. / Kdo činí skutky zlé, / k těm obrátí Bůh s hněvem tvář, / dál jejich dílo nechce znát, / sám soudí svévolně.

6. Když věrní volají, / Pán vyslychá je v milosti / a hrůzy těžkých úzkostí / zbaveni bývají. / Vždyt blízko je Pán těm, / kdo jsou v svém srdci zkroušeni, / ti v naději vykoupení / povstanou v soudu den.

T: František Šebesta, Žalmy Davidovi, 1879 / Miloslav Esterle

M: Kancionál církve reformované, 1876 / 2018

S: Zpěvník Českobratrské církve evangelické, 1931 / 2018